

USA – CANADA Nyhedsbrev nr. 7.

Fredag den 23. juli 2010 (Bent)

Bilens tæller står på 11.007 miles.

Bemærk ændring i nyhedsbrevets titel, vi er nu smuttet ind i Canada, og bliver der en uges tid.

Vi startede dagen med at få nyhedsbrev 6 gjort færdigt med billeder og afsendt det.

Enkelte rejsedeltagere sprang morgenbadet over i dag. Badefaciliteterne på Cranbrook campingplads bød nemlig på fællesbrusebad, 3 brusere men ingen gardin i mellem. Vi forlod pladsen ved ti-tiden og kørte ind til byen. Vi ville finde en bank og et informationscenter. Vi fandt begge dele, fik vekslet lidt US-dollar til Canadisk ditto, kursen er næsten den samme. Efter at have tanket benzin, brochurer, kort og kontanter forlod vi byen og kørte nordpå i retning mod Banff.

Vi havde ikke kørt ret længe, før vi fik øje på et kæmpe hjul af træ, måske et hjul brugt til minedrift. Vi drejede fra vejen og kom ind til Fort Steele, et levende museum a la Den Gamle by i Århus. Her var bygninger samlet fra flere dele af Canada, og alle huse var i meget pæn stand, og de fleste af dem fuldt indrettet og levendegjort. Smeden var i gang med at sko en hest og i købmandsbutikken blev der langet varer over disken. Flere personer var klædt i gamle dragter og gik rundt og lavede gadeskuespil. Denne levendegørelse gav en vældig god stemning, og vi fik lidt indtryk af, hvordan folk har levet før i tiden. Der kom et brudepar kørende med hestevogn gennem byen, det var ikke skuespil, men derimod den ægte vare. Vi spurgte en af gæsterne og fik at vide, at stedet var almindeligt brugt til vielser.

Stemmingsbillede fra Fort Steele.

Efter en times tid i Fort Steele kørte vi videre nordpå. Langs vejen løber Columbia river, den havde den dag i det flotte solskin en meget smuk grøn farve. Vi holdt frokostpause ved Radium Hot Spring på en parkeringsplads ved hovedvejen med smuk udsigt til floden. Efter frokost kørte vi ad vej 93 over Rocky Mountains til Banff. Vi stoppede et par gange for at tage billeder, men da der efterhånden var blevet voldsomt stille i vognen, valgte jeg at droppe stoppene. Ved et af fotostederne fandt Merete ud af at alle de brune nåletræer, som vi havde set og undret os over, ikke skyldtes tørke, men i stedet en lille nåletræsbille, som angriber nåletræerne og simpelthen slår dem ihjel. Men bjergene og vandløbene var så smukke, at jeg havde lyst til at stoppe mange steder. Vi kørte gennem et større område skov som var brændt i 2001.

Vi kom til Banff ved 4 tiden, parkerede lige ned til den flotte flod som passerer byen. Der blev dømt is-pause, vi havde is i fryseren, nogen som vi fik i rabat på en af campingpladsene i USA. Vi gik så en tur rundt i Banff; byen er meget ny, en rigtig ferie – turistby. Vi slentrede lidt op og ned af hovedgaden, nød stemningen og det flotte vejr.

Banff, den "friserede" vintersportsby.

Dernæst kørte vi nordpå til Lake Louise, vi prøvede forgæves om vi kunne få en plads på byens eneste campingplads. Så overvejede vi nogle alternativer.. Fredag aften er der formentlig run på alle steder. Vi endte med at køre 14 kilometer uden for byen ad den gamle hovedvej til Banff, hvor vi fandt plads på en skovcampingplads med toiletbygning som eneste facilitet. Merete tændte bål på den indrettede bålplads, det er næsten ligesom at være på arbejde sagde hun, og lavede bøffer over ild. Bålet blev ved med at brænde rigtig længe. Træet var noget vi (ups) var kommet til at tage med fra USA.

Lørdag den 24. juli 2010. (Merete)

Bilens tæller står på 11.230 miles.

Spejlbillede af Lake Louise (vender det mon på hovedet?).

Det var en meget kold morgen, brrrr. Til gengæld kunne vi mellem træerne se bjergene blive belyst af solen. I løbet af natten har vi ikke hørt godstog køre forbi, men de lange godstog begyndte at køre igen til morgen.

kl. 8.20 forlod vi Protection Mountain camperplads. Bent havde haft sin vandflaske stående i førerkabinen natten over, og den havde fået køleskabstemperatur.

Vi kørte langs floden med de høje slanke nåletræer, der står temmelig tæt. Ca. ½ time senere nåede vi Lake Louise, som nogle af de første turister. Søen var betagende smuk med blikstille turkisgrøn vandoverflade med udsigten til de imponerende bjerge, Rocky Mountains med de mange gletsjere. Gletsjersøerne får denne flotte turkisgrønne farve, da gletsjerne finmaler klipper og sten, og når lyset reflekteres i dette ”stenmel” under vandet, skabes denne lysende turkise farve og får det hele til at virke meget postkortagtigt. Vi vandrede lidt rundt i området for at ”skyde” de bedste billeder. Nede ved søen kom Kjesten og Bent i snak med et ungt dansk par, der diskuterede, hvem af dem der skulle med på billedet, så Bent sagde, at han da gerne ville fotografere dem begge. Stor forbavselse. Da vi en times tid senere var klar til at køre videre, var der simpelthen kommet så mange turister til stedet, at det ville være svært at fotografere flotte naturbilleder.

Vi kørte mod Jasper ad Icefield Parkway. På denne 230 km lange rute er der ca. 600 gletsjere og 6 lange sletter dækket af storsis. Det er et rent overflødhedshorn af bjergmassiver og dyreliv. Ikke langt fra Lake Louise kom vi til endnu en smuk bjergsø, nemlig Hector Lake, og ved Bow Lake så vi den betagende Crowfoot Gletsjer. Man bliver helt ydmyg, når man står overfor sådan en imponerende gletsjer. Vi lagde også mærke til at gletsjeren havde skuret store sten og klipper helt flade på dens frem-og tilbagetog gennem tiden. Helt oppe ved gletsjeren var der piv-koldt, da der blæste en kraftig vind.

Vi havde mange fotostop i løbet af dagen, da der hele tiden dukkede smukke steder op, også ved Peyto Lake, meget smuk turkisgrøn farve på søen, og med udsigt til Peyto Gletsjeren. På turen kunne vi se flere gletsjere ad gangen på bjergskråningerne.

Lake Peyto.

Lidt før middag var vi ved Saskatchewan floden, og her så vi mange biler parkere i vejsiden, så vi stoppede også og snart spottede vi en bjørn lidt oppe på bjergsiden på den anden side af floden. Lidt senere stoppede vi ved Panther vandfaldet, meget smukt.

Snart efter kom vi til Columbia Icefields. Vi gik ad stien op til gletsjeren. Den var imponerende stor, meget smuk, men også lidt snavset af tidens tand. Vi kunne også se nogle steder, hvor den havde kælvet, og her havde gletsjeren en smuk isblå farve. Skilte markerede med årstal hvor langt gletsjeren havde trukket sig tilbage i løbet af de sidste ca. 100 år. (1890, 1935, 1948, 1982 og 1992). Bare i dette område var der 30 gletsjere. Vi havde også på vejen set flere skilte, der oplyste om lavineskred.

Gletcheren med markering for iskanten i 1992.

Ca. 13.40 kom vi til besøgscentret, og her valgte vi at gå ind at spise på Columbia Icefields Cafe. Her fik vi 4 torskefiletter med pommes frites. Vores køleskab var på dette tidspunkt gabende tomt. Meget lækker mad, mens vi nød udsigten til gletsjeren. Samtidig kunne vi se alle de busser, der transporterede turister op på isen.

Efter at have kørt en times tid, kom vi til det brusende Athabasca vandfald, der er 25 meter højt og i løbet af 10.000 år har skåret sig gennem de hårde klippesten. På vandfaldets sider kunne man se mange alpine planter. Nær vandfaldet stod en ranger med et bjørneskind og fortalte om faren ved at bevæge sig i bjørneland. Ved 16.30-tiden kom vi til Jasper, og her ville vi have handlet ind, men der var ingen rødvin, og dog det kostede en formue i special butikkerne. 20\$ pr. flaske, nå, så måtte vi nøjes med cola til aftensmaden.

Athabasca vandfaldet.

Ved 17.30 tiden kom vi til British Columbia, og her stod der, at vi skulle stille urene en time tilbage, så nu passer vores kamera-tid igen.

Underligt, nu var klokken kun 16.50 og vi gjorde et fotostop ved Moose Lake, da Flemming gerne ville have et billede med lilla blomster (gederams) i forgrunden.

Vi kører langs et af de højeste bjerge i de Canadiske Rocky Mountains, Mt. Robson, som er knapt 4 km højt. Desuden kørte vi langs Fraser River, som betegnes som verdens største lakseflod.

Ved 17.30 tiden ankom vi til Valemount. Mændene gik i "Liquor Store" for at købe rødvin. Der kan kun købes vin i disse butikker, og 4 liter rødvin kostede 33\$, ellers plejede vi kun at betale 13 \$.

En halv time senere ankom vi til Canoe River RV Camperplads. Det tog 20 minutter, inden vi fandt en plads i skoven nær floden. Øh, vi havde læst, at det skulle være en ny plads, men øh....

Toiletforholdene var ikke de bedste.....

Flemming og jeg var så heldige at få lov til at se vores "nabo's" store camper. Hold da op, så meget plads, der er i en sådan vogn.

I dag bestod dagens ret af madder, som blev indtaget udendørs i den nedgående sol med udsigt til de sneklædte bjerge, og togenes rumlen og tuden kunne også høres i baggrunden. På et tidspunkt kom en meget stor camper og skulle have "vores" plads, så vi måtte hurtigt finde en ny plads. Måske havde vi ikke hørt ordentligt efter, da vi fik at vide, hvilke pladser vi kunne vælge imellem.

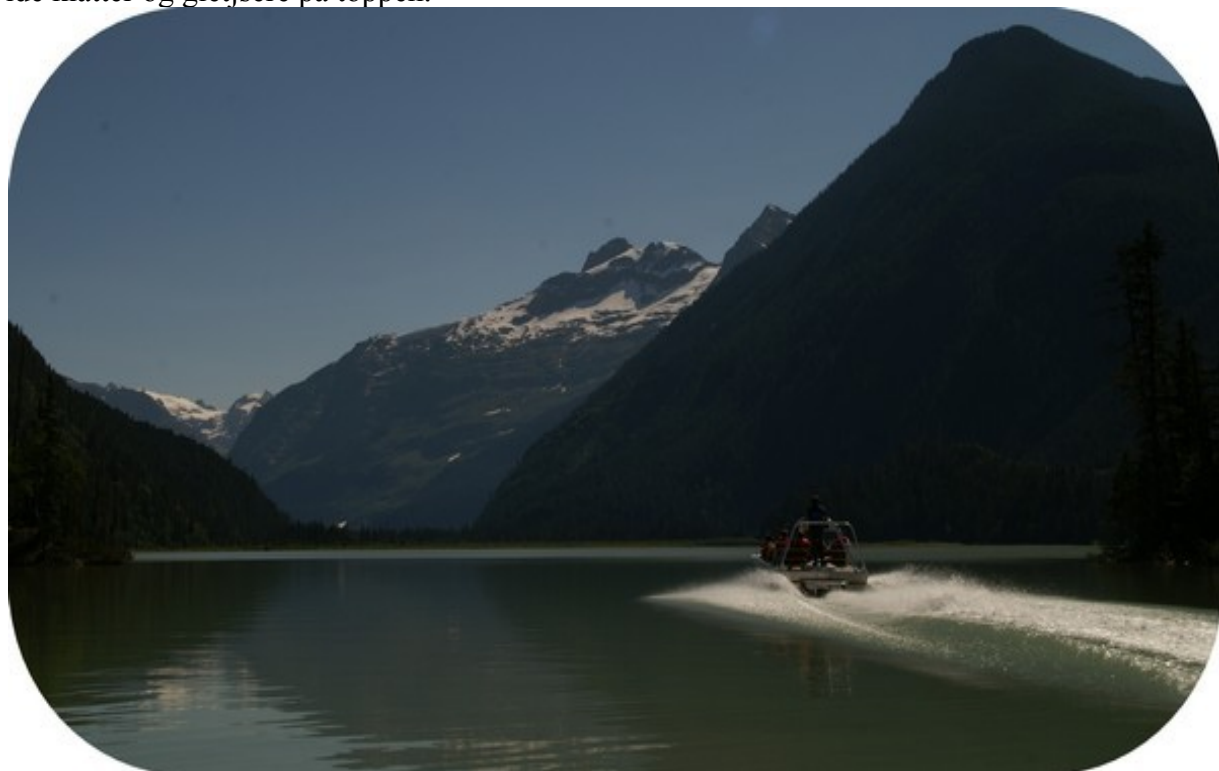
Søndag den 25. juli 2010 (Kjesten)

Bilens tæller står på 11.477 miles.

Da det var søndag, havde vi besluttet os for at få lune boller til morgenmad. Vi har lidt problemer med at finde ud af mikrobølgeovnen, som vist skulle være en kombi-ovn. Én af de første uger havde vi købt "dej i rulle" til boller. DE blev ikke gode, men vores søndags-morgenboller blev fine.

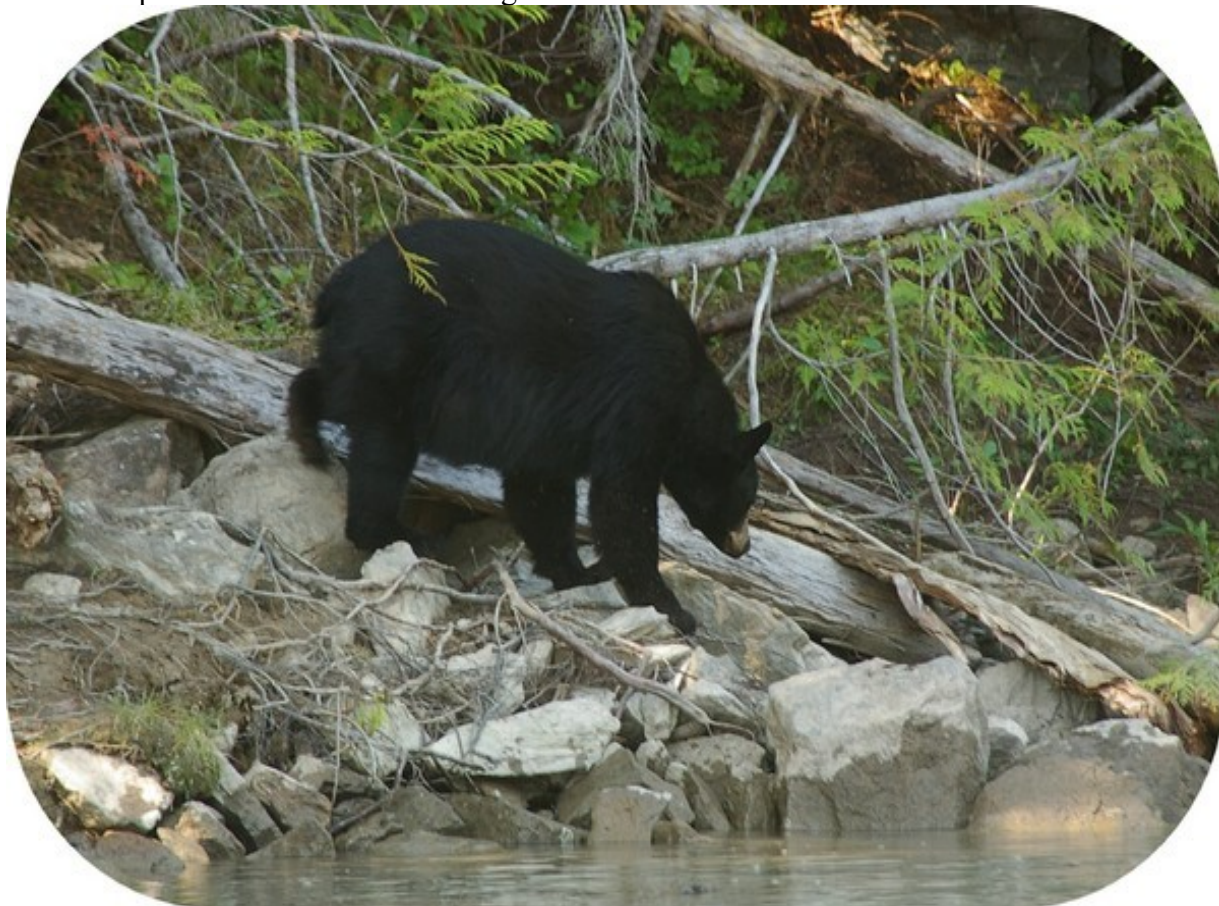
Efter at have dumpet det "grå og sorte" vand, blev der fyldt nyt bjergvand på bilens vandtank. Vi var godt nok ikke kørt ret langt, før Bent bad Flemming om at stoppe, da vanddækslet ikke ar blevet lukket.

Selv om vi nu har nydt godt af det i lang tid, kan vi ikke holde op med at glæde os over synet til bjerge næsten ligegyldigt, hvor vi har været i de seneste uger. Bjergene i dag havde også en hel del hvide klatter og gletjsere på toppen.

River safari på Mud River.

Ved 10-tiden svingede camperen ind efter et skilt med River Safari. Da vi igen kørte derfra ved 12-tiden var vi adskillige gode oplevelser rigere, omend lidt fattigere i pekuniær forstand, da turen på floden kostede ca. \$75 pr. dollar. Men så var vi til gengæld også meget tæt på et par bjørne. Især kunne vi med stor fornøjelse betragte den ene store flotte hanbjørn, som gik frem og tilbage langs bredden for at søge efter føde. Den brune bjørn er glad for de vandinsekter og mineraler der sætter sig mellem stenene, for hver gang søens vandstand trækker sig tilbage. Der var ikke bjørnegaranti på sejlturen, da vilde dyr jo ikke kan styres. Bjørnene går nærmest i pendulfart mellem sø- og flodbredden og op til skovede områder, hvor de fouragerer græs, planter og bær, og derfor er det ikke til at vide, hvornår de er ved bredden eller på vej. Men vi var rigtig heldige at kunne betragte bjørnene på en afstand af ca. 25 m fra båden. Vi havde fået at vide, vi skulle være stille, og selv de mindre børn på båden overholdt denne regel..

Bjørn ved vandkanten.

Mens vi var rigtig meget beskæftiget med at fotografere og kigge på bjørn, lettede en hvidhovedet ørn fra et af træerne i nærheden og fløj lige hen over os i lav højde. Den var hurtigt væk, så vi nåede ikke at fotografere den, men helt klart fik vi den at se. Som en amerikaner ville sige: "awesome" Inden afslutning på turen blev vi sejlet over til et brusende vandfald, Huckleberry Fall, vi kunne gå op til gennem regnskoven.

Vi skrev et par kommentarer i gæstebogen, og Viborg kom også på kortet, da de havde et verdenskort med nåle på de steder, hvorfra deres gæster kom.

På tilbageturen op til landevejen skulle vi passere en jernbaneoverskæring, men vi måtte holde tilbage for et af de mange lange godstog, der kører gennem dette store land. Toget havde 137 toge med 2 lokomotiver foran og et som "skubber". Vi har ved lidt længere tog også noteret et lokomotiv midt i togstammen.

Godstog, vi måtte vente nogle minutter på at passere jernbaneoverskæringen.

På en stor strækning langs Highway 5 var der igen tegn på skovbrand på begge sider af vejen. Det er pudsigt at se, hvordan det pibler tæt frem med nye træer i akkurat samme højde. Nåletæer skulle have den evne, at de smider deres frø ved skovbrand for at sikre sig artens overlevelse. Helt nøjagtigt hvordan det foregår, har jeg ikke haft tid/mulighed for at undersøge. Men det kunne jo være én eller flere af vore læsere har en viden på det felt!

Dagens frokost blev indtaget ved floden Thompson i en lille by, der hedder Vavenly. Mere er der vist ikke at fortælle om den, men det var en smuk plet.

Ved byen Barriere så vi for første gang vinstokke i Canada. Der skulle være en pæn produktion af vin i Canada.

Thompson floden er en meget stor og vandrig flod. Lidt nor for McLure Station holdt vi et lille fotostop med udsigt ned over den brusende flod.

Igen var køleskabet og bilen sultne. Selv om det var søndag, var det ikke et problem at købe ind i Kamloops, og så gik turen ellers videre mod Salmon Arms, som var dagens mål. På vejen dertil så vi for øvrigt et skilt med Jade Lookout Mountain. Gad vidst, om der er jade på denne egn.

I Salmon Arms har Flemming lidt familie. I går kom han i forbindelse med sin kusine Birthe, som vi ikke har set i mindst 30 år. Det var ellers lidt bøvl at få kontakt, da der (igen) ikke var dækning for vores mobiltelefoner. Flemming lånte en telefon på kontoret, og fik også kontakt med kusine Ulla i Vancouver for at lave endelig aftale med hende om, hvornår vi dukker op der.

Vi kom til Salmon Arm Camping Resort lidt før 6. Da vejret jo var helt fantastisk, var vi ikke sene til at finde badetøjet frem og tage en velfortjent dukkert.

Selv om vi boede i et område med meget høje træer, og solen slet ikke kunne komme ned til os, var det dejligt lunt stadigvæk ved 8-tiden, hvor vi igen spiste udendørs. Da vi var ved at spise kom der to damer forbi, som tilbød lækker kage. Vi havde set en campingvogn udsmykket og med skilt om nygifte. Det med nygift var vist en joke, da det drejede sig om en 18 års bryllupsdag! Kagen var rigtig fin til dessert. Og det var da en rigtig fin ide at dele ud af overskuddet til andre gæster på camperpladsen.

Mandag den 26. juli 2010 (Bent)

Bilens tæller står på 11.746 miles.

Vi sover godt i Canada's friske bjergluft. Da jeg efter morgenvaskeriet gik tilbage til camperen, blev jeg spurgt, om støjen havde generet os. Hvilken støj? kunne jeg svare. Jo, - i et telt blot nogle få meter fra vores vogn, var en ung og meget beruset herre gået total amok inde i sit telt. Dette så meget at man havde tilkaldt det lokale politi. De havde haft deres hyr med at få den unge og i øvrigt nøgne mand ud af teltet og slæbt ham med til stationen. Ingen af os havde hørt det fjerneste.

Vi forlod pladsen ved ni tiden og kørte ind i byen Salmon Arm. Vi fandt visitorcenteret som var

indrettet i en gammel retsbygning. Så kørte vi ned til søen. Flemmings kusine Birte bor på et plejecenter der. (Kjesten skriver om besøget sidst i dagens beretning).

Parken ved søen i Salmon Arm.

Merete og jeg valgte at gå en tur ned til den lille lystbådehavn. Der var rigtig hyggeligt, der var en lille park virkelig flot vedligeholdt med masser af forskellige blomsterbede. Helt nede ved vandet var der en fiskeørnerede med unger. Vi brugte meget tid med at studere og fotograferede fuglene, det så flot ud, når de dykkede fra stor højde næsten lodret mod vandet for at fange fisk. Der var også nogle kæmpe karper i vandet. Efter en god times tid ved vandet gik vi op til byen og fandt posthuset, Merete havde nogle postkort klar til afsendelse. Men frimærker til Europa for postkort er en dyr sag i Canada. 1,90 \$ pr. stk. Det er næsten 12 danske kroner.

Fiskeørnerede med 3 unger.

Ved frokosttid gik vi hen til plejecenteret. Flemmings kusine havde bestilt frokost til os alle sammen. Det var vældig hyggeligt, vi sad med udsigt til søen, og pludselig fik vi øje på en kronhjort som gik lige uden for vinduet. Den gik der rigtigt længe, og Birthe kunne fortælle, at der i øvrigt havde gået en bjørn langs søens kant et par dage tidlige. Da Merete hørte det, var hun helt klar over, at hun havde set bjørneuld, da vi gik rundt henne ved parken.

Efter frokost kørte vi alle ned til lystbådehavnen, Flemming ville gerne se, hvad det var for nogle fugle der havde rede der. Derefter kørte vi hen i Safeway og handlede lidt ind til aftensmaden og i Liquer store efter rødvin. Rødvin er voldsomt dyrt i Canada, ca. 3 gange mere end i USA, så vi påtænker at rationere de dyre dråber.

Fiskeørnen på arbejde.

Vi kørte fra Salmon Arm mod Vancouver via den gamle Highway 1. Det er ikke den hurtigste forbindelse men nok den smukkeste til Vancouver. Vi stoppede et par gange, mest for lige at strække benene og få lidt frisk luft. Vi så mange lange godstog på turen, det er utroligt så mange containere, der bliver flyttet rundt i det her land. I Boston Bar holdt vi ind ved en gammel kro og købte nogle is, damen i butikken åbnede en kæmpe fryser for at vise os isene, vi pjattede lidt med hende og bad om bare et minut i fryseren, thi – der var rigtig varmt. Kroen var rigtig hyggelig fyldt med meget gamle effekter.

Vi fortsatte langs Fraiser River og fik øje på en gammel bro fra 1926 som ikke var i brug længere. Vi stoppede på en parkeringsplads, hvorfra der var skiltet til broen. En lille sti / vej førte på tværs af jernbanen ned til den gamle bro. Lidt underligt at sådan en afmærket rute passerer en jernbanelinie, det var aldrig blevet tilladt i Danmark.

Vi havde valgt at finde en camperplads nær Hope, så der kun ville være en mindre kørsel til Vancouver næste dag. Vi havde et hæfte med camperpladser i British Columbia, hvor der var annonceret med en ny plads i Sunshine Valley øst for Hope. Det var først tæt på Hope, at det gik op for os at den lå mindst 10 kilometer øst for byen, og først da vi med GPS'ens hjælp fik den fundet, var det klart for os, at den næppe var mere færdig end Crazy Horse monumentet i South Dakota (jvf. tidligere nyhedsbrev). Nå, nu vælter verdenen jo ikke af den grund. Det skulle senere vise sig at blive endnu værre. I skrivende stund, efter at have fundet en anden idriftsat plads, og efter Æ indtagelse af aftensmaden skulle det gå meget værre. Kjesten og Flemming var ved at vaske op inde i vognen, jeg var ved at skrive dette brev udenfor. Jeg sad ved det store bæk-bord arrangement vi også havde siddet og spist ved, Merete havde siddet på samme side af bordet, vi havde snakket lidt om hvad jeg skrev, hvorefter Merete med et lille hop rykkede tættere på mig for at se hvad jeg havde skrevet. Nu er hverken Merete eller jeg af US-standard størrelse, så jeg fatter simpelthen ikke hvorledes følgende kunne ske: Hele lortet væltede, værst var at vores dyrt indkøbte rødvin væltede med tøjskifte for Merete til følge. Nu vil hun nok have nyt tøj i morgen. Og bogen med Meretes håndskrevne notater har nu fået patina.

TILFØJELSE (Kjesten)

Det var meget specielt at komme til Salmon Arm, som vi gennem mange år har hørt om pga Flemmings onkel med familie flyttede hertil i 1957. Flemming havde dog besøgt kusine Birthe og familie der i 1968 ifm sin uddannelse til navigatør i Winnipeg i 1968-69. Birthe er blevet angrebet af Parkinsons, og for ca. 2 år siden flyttede hun til det smukt beliggende plejecenter ved havnefronten. Selv om vi ikke havde set Birthe i mere end 30 år, kunne vi sagtens kende hende. Vi havde nogle hyggelige timer i Birthes lille lejlighed. Birthes niece, Tove, (datter af Pouls bror) var der også, så snakken gik livligt på dansk om canadiske og danske forhold, og der blev kigget

billeder af både dansk og canadisk oprindelse. Fra Birthes altan så vi en hvidhovedet ørn flyve forbi. Flemming fik et billede, men han er ikke tilfreds med kvaliteten. Han fik dog ikke lov at slette det. Lidt før tolv dukkede Birthes søn, John, op. Han kommer forbi én gang om ugen for at gøre indkøb.

Birthe betaler for øvrigt ca. 3.000 Can.\$ per måned for sin lejlighed, som består af stue med te-køkken, soveværelse og badeværelse. Dertil en stor altan. Beløbet dækker leje, mad og rengøring. Derudover må hun betale for ekstra ydelser, f.eks. \$25 for hjælp til at komme i bad.

Som Bent skriver, havde Birthe bestilt frokost i et lille separat lokale. Da John dukkede op, måtte vi alle slå over i engelsk. Det var lidt underligt at sige farvel, men vi skulle jo videre.

Vores tur i Vest Canada startede fra Glacier Nationalparken i USA og vi nærmer os nu Vancouver. Efter ankomsten til Vancouver splitter vi op nogle dage, Kjesten og Flemming tager på familiebesøg og Merete og Bent sejler ud til Vancouver Island.

Kærlig hilsen Kjesten, Flemming, Merete og Bent.